

Jesus løb en 'frier'

Ofte lyder beskyldningen at vores tale om Gud er så fyldt med »floskler«, at man ikke forstår en lyd, hvis man ikke mere eller mindre er født ind i et miljø, hvor det sprog har været daglig tale, og noget kan der jo være om det.

Måske burde vi engang imellem tænke på, at de såkaldte floskler er opstået, fordi man gennem generationer har fundet bestemte formuleringer bæredygtige. Problemet har til alle tider været at nærme sig disse floskler bagfra, d.v.s. først gå til de bibelske fortællinger for så at opdage at skal det uforklarlige forklares, kan det måske netop siges bedst og mest præcist med gammelkendte ord.

At gå til flosklerne forfra, d.v.s. forsøge at forstå dem uden hele tiden at gå til fortællingen om Jesus, er at løbe panden mod en mur. Det hele bliver lirum-larum, et fromt sprog, der klinger hult.

Imidlertid tror jeg det kan være farligt at styrte hovedkuls ind i de velkendte og sikre formuleringer, også selv om vi er kommet ind ad bagdøren. Vi må stadig kæmpe for at finde nye ord for det gamle, også selv om det kun kan blive famlende forsøg.

På et tidspunkt fandt jeg selv, at jeg fattede en smule mere af, hvad det betød at »Jesus døde for vore synders skyld« ved at sammenligne livet med en rundboldkamp.

Alle ved, hvordan man spiller rundbold. Egentlig er det et dødsensfarligt spil. Slår man til bolden og en anden griber den, er man død. Skyder man den direkte ud over sidelinjen er man død, og er man for langsom er man også død. Er man ikke god nok, er det bare ærgerligt, og man må tage sin velfortjente straf og gå ud af spillet og sætte sig ned og se på, at de andre er med. Man må opleve det at være sat udenfor og hvad værre er, at det er ens egen skyld. Man har kun ét håb. At en vil slå en bold, der er så lang, at han kan nå at løbe en hel omgang på den selv. Kan han det, har han løbet en »frier«, og en død bliver levende og bliver sat tilbage i spillet igen.

På næsten samme måde er det med livet. Det er noget nær det mest farlige, man kan komme ud for. Vi føler inderst inde, at vi kender spillereglerne, at vi ved, hvordan tingene skal gøres, og alligevel er vi aldrig gode nok. Vi er eksperter i at forkludre det hele, at sætte os selv ud af spillet, eller at føle at vi er sat ud af spillet.

Da Jesus døde på korset en fredag for mange år siden og 3 dage senere stod op af graven, løb han den »frier«, der gør os alle sammen levende. Straffen for at have overtrådt livets spilleregler er ikke uomgængelig. Hans »frier« vil til tid og evighed være et tilsagn om, at vi kan bruges, og at døden ikke får det sidste ord. Jesus var Guds søn og han gjorde det utrolige. Han døde og opstod og sætter os atter og atter ind i spillet igen, hver gang vi forkludrer det hele. Det er påskens glade budskab.

Helle Schimmell

